

icke förneka, men dessa olägenheter hafva dock sin egentliga grund ej uti den ifrågavarande föreskriften, utan i ett väl långt drifvet lättsinne hos dem, som hypothekerna utfärdat — ett lättsinne, hvarmed lagstiftaren icke torde böra befatta sig på sådant sätt, som motionären föreslagit. Till följd häraf, och då motionären i sin motion icke ens antydt, att någon enskild bank hos Kongl. Maj:t gjort framställning att få den oftaberörda föreskriften borttagen och å en sådan framställning erhållit afslag, samt då det dessutom, enligt Utskottets förmenande, icke kan vara lämpligt, att Riksdagen ingår till Kongl. Maj:t med underdånig anhållan i ett ämne, som måhända aldrig skall blifva föremål för Kongl. Maj:ts pröfning, enär, såsom motionären i sitt förslag påpekat, frågan, om någon åtgärd uti ifrågavarande hänseende skall af Kongl. Maj:t kunna vidtagas eller icke, är beroende derpå, om de nuvarande enskilda bankerna derom göra underdånig anhållan, anser Utskottet sig sakna skäl till annan hemställan än den,

att motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 9 April 1870.

På Utskottets vägnar:

AXEL TH. GUSTAFSON.

N:o 24.

Ank. till Riksd. Kansli d 9 April 1870, kl. 12 midd.

*Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande (N:o 9),
i anledning af väckt motion om tillägg till 27 § i Kongl.
Maj:ts Ordningsstadga för rikets städer.*

Herr *P. Staaff* har uti en inom Andra Kammarerna väckt motion (N:o 170) föreslagit, att nyss omförmälda § måtte erhålla följande tillägg:
»Öfverklagas

»Öfverklagas beslutet, åligge det myndighet, som detsamma meddelat, att, derest besvären med samma myndighet utställas till kommunikation, deröfver inkomma med utlåtande inom en vecka från delfäendet, eller, om verkligt hinder därför möter, inom sagde tid detsamma anmäla och sedermera, om hindret fortfar, vid hvarje veckas slut sådant anmäla. Sker det ej, eller pröfvas hindret ogiltigt, vare klaganden sedermera ej pligtig att ställa sig beslutet till efterrättelse förrän detsamma blifvit behörigen pröfvadt och gilladt.»

Den ifrågavarande 27 § har denna lydelse: »Emot sådane af Öfverståthållare-embetet, Kongl. Maj:ts Befallningshafvande eller Magistrat faststälde, eller gifna påbud eller beslut, som i §§ 20, 21 och 23 omförmålas, äfvensom öfver de närmare föreskrifter eller åtgärder, som det i öfrigt enligt denna stadga tillkommer Magistrat eller Polismyndighet att meddela eller vidtaga, eger den, som anser sin rätt deraf förnärad eller obehörigen kränkt, att anföra besvär i den ordning, som för öfverklagande af förvaltande myndighets och embetsverks beslut är bestämd; *gällande dock, utan hinder af besvär, påbudet, beslutet eller föreskriften till efterrättelse, intilldess annorlunda kan varda behörigen förordnad.*»

Motionären, som medgifvit, att det stadgande, hvilket innefattas i den sednare, nu kursiverade mening, nog vore nödvändigt, har dock ansett att, i samma mån som det kunde beröra en mängd enskilda rättsförhållanden, i samma mån borde man ock tillse, att beslutet ej kunde missbrukas och begagnas till kränkande af lagligen förvärfvade rättigheter. Såsom det nu vore uppstådt lämpade det sig, efter motionärens förmenande, lätt till missbrukande, och det vore redan missbrukadt. Motionären har sålunda omförmålt, hurusom en embetsmyndighet, medelst förelagda höga viten, inställt, under nära ett års tid, ett »miss-hagligt» industrielt bolags verksamhet, samt beröfvat en annan industriidkare dess rättigheter, och derefter försvarat pröfningen af de deröfver anförda underdåniga besvär både genom att dröja med afgifvande af infortrade utlåtanden och på annat sätt.

Hvad motionären sålunda till stöd för sin motion framställt är visserligen behjertansvärdt, och Utskottet skulle icke heller hafva tvekat att föreslå Riksdagen, att hos Kongl. Maj:t begära ett tillägg till den ifrågavarande § i det af motionären antydda syfte, derest icke, enligt Utskottets förmenande, redan för närvarande nog kraftiga medel funnes att förmå en embetsmyndighet, att icke, genom obehörigt dröjsmål vid affordrad förklarings afgifvande, kränka någons lagliga rättigheter; Men då den högre myndighet, som utställer besvär till kommunikation med

den lägre, redan nu är oförhindrad att förelägga denna myndighet att, inom viss tid och vid vite, förklaring afgifva, hvilken åtgärd utan tvivel lärer vidtagas åtminstone emot en sådan embetsmyndighet, som en gång gjort sig skyldig till obehörig tidsutdrägt, och då dessutom den embetsmyndighet, som visar sig försumlig, vare sig i ett eller annat hänseende, icke blott gör sig förfallen till ansvar efter lag utan ock är pligtig att ersätta den skada, som genom försummelsen vållats, anser Utskottet sig böra värdsamt hemställa,

att Herr Staaffs ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 9 April 1870.

På Utskottets vägnar:

AXEL TH. GUSTAFSON.

Reservation:

af Herr *Granlund*.